

Oblasti Světla a ráj.

Zářící Světlo! Oslňující čistota! Oblažující lehkost! To všechno říká samo o sobě již tolik, že je sotva ještě nutné zmiňovat další podrobnosti. Čím méně je jemnohmotné tělo, tedy plášť lidského ducha na onom světě, zatíženo nějakým sklonem k nízkému, nějakou žádostí po hrubohmotných věcech a požitcích, tím méně ho to k nim stahuje, tím méně hutné, a proto také tím méně těžké bude jeho jemnohmotné tělo, které se vytváří způsobem odpovídajícím jeho chtění, a tím rychleji je skrze svou lehkost pozvednut do světlejších oblastí, které menší hutností odpovídají jeho jemnohmotnému tělu.

Čím propustnější, tedy řidší a jemnější se stává toto jemnohmotné tělo vlivem jeho oproštění se od nízkých žádostí, tím se také musí jevit světlejším a jasnějším, protože pak jádro duchovní podstaty v lidské duši, které je samo o sobě ve své podstatě zářící, stále více prozařuje zevnitř jemnohmotné tělo, které se stalo propustnější, zatímco v nižších oblastech toto samo o sobě zářící jádro zůstává zakryto a zatemněno vlivem větší hutnosti a tíže jemnohmotného těla.

Rovněž v oblastech Světla bude každá lidská duše podle stavu svého jemnohmotného těla nacházet stejný druh, tedy stejně smýšlející. Protože jen ten, kdo je ušlechtilý, tedy chtějící dobro, je schopen usilovat vzhůru, oproštěn od nízkých žádostí, bude tak jako svou stejnorodost potkávat také jen ušlechtilé. Že obyvatel takovýchto oblastí nepodstupuje žádná muka, nýbrž jen požívá požehnání plynoucí od stejně ušlechtilých, cítí se tam blaženě a sám opět rovněž probouzí a spolucítí radost v druhých

svým vlastním konáním, je také lehce srozumitelné. Může říci, že kráčí po nivách blažených, tedy blaženě se cítících. Povzbuzen tím, bude jeho radost z čistého a vysokého stále sílit a více a více jej pozvedat. Jeho jemnohmotné tělo bude proniknuto tímto cítěním, stane se jemnějším a stále méně hutným, takže vyzařování duchovně - bytostného jádra bude stále zářivěji pronikat, a nakonec odpadnou také poslední zbytky tohoto jemnohmotného těla, jako by se rozplynuly v plamenech, čímž může pak takto zdokonalený a vědomý lidský duch, který se stal osobností, ve zcela čistě duchovně - bytostném druhu překročit hranici do duchovně - bytostného. ***Teprve tím vstupuje do věčné říše Boha Otce, do nepomíjejícího ráje.***

Tak jako by nemohl malíř obrazem vyjádřit muka skutečného života temných oblastí, stejně tak by nebyl schopen vyličit nadšení, které spočívá v životě oblastí Světla, i když tyto oblasti ještě patří k pomíjivé jemnohmotnosti a hranice k věčné říši Boha Otce ještě nebyla překročena.

Každé popisování a jakýkoliv pokus zobrazit názorně tento život by znamenalo bezpodmínečné snížení, které by lidské duši proto muselo přinést namísto užitku jen škodu.